

at Baatalereglerne i § 311 underkastes en omhyggelig Overvejelse. Jeg har forsøgt at gennemgaa samtlige Paragraffer i Lovforslagets 12te Kapitel for at se, hvorledes det forholder sig med Baatalen med Hensyn til, hvad der omhandles i hver enkelt Paragraf. Det forekommer mig, at i ikke saa Tilfælde vil det være tvivlsomt, i hvilken Form og efter hvilke Regler Baatalen skal finde Sted, om Sagen skal rejses som Justitsfog eller som offentlig Politisag, eller om der kun skal ske Baatale efter Begæring af den forurettede, og at det derfor kan være hensigtsmæssigt i saa Henseende nøje at gennemgaa Bestemmelserne i § 311 for at undersøge, om det maatte skulde være muligt at finde Regler, som ere noget klarere, med Hensyn til Baatalen og den Maade, hvorpaa Sagerne skulle behandles. I øvrigt skal jeg endnu til Slutning tilføje, at medens jeg paa den ene Side maa anse det for særdeles heldigt, at Lovforslaget faar en grundig Behandling ogsaa her i dette Ting, selv om dette skulde have til Følge, at det ikke fremmes saa hurtigt, som det f. Eks. er sket i det andet Ting, vilde det paa den anden Side ogsaa være ønskeligt, at en saadan Behandling ikke tog længere Tid end nødvendigt.

Klein: Naar de Mænd, til hvem Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag er bleven overdraget, selv have følt sig nogenlunde tilfredsstillende ved Arbejdet, tror jeg at turde sige, at denne Følelse af Tilfredsstillelse for en meget væsentlig Del har berøvet derpaa, at det foreliggende Lovforslag maa siges at være ganske overensstemmende med den norske og i alt væsentligt ogsaa overensstemmende med den svenske Lov. Da Kommissionerne i sin Tid bleve udvalgte, blev der overdraget dem det Hverv at udarbejde Forslag til Sølove, hver Kommission for sit Lands Bedkommende, men saa vidt muligt indbyrdes overensstemmende Forslag. Det er den Opgave, der blev stillet Kommissionerne, at tilvejebringe saa vidt muligt overensstemmende Sølove. Jeg kan ikke tro andet, end at enhver vil være enig i den Opfattelse hos de tre Regeringer, der i sin Tid førte til at paalægge de forskellige Kommissioner et Hverv i Overensstemmelse dermed. Enhver vil vistnok lige saa vel som de tre Landes Regeringer erkende, at det vilde være en saare stor og vigtig Ting, dersom det kunde naas at saa overensstemmende Lovgivning i de tre Lande paa et Omraade som Søfartens, hvor der trods noget andet Omraade krænges til at have overensstemmende Reg-

ler. Jeg beder de ærede Medlemmer stille sig for Dje, hvilken Betydning det har for en Skipper, der særdes i de nordiske Farvande, at han ved med sig selv, at hvad enten han kommer i en dansk, norsk eller svensk Hav, kender han de Regler, der gælde over for ham, de Regler, der gælde med Hensyn til Befragtningsforhold, med Hensyn til Havarisforhold og saa fremdeles. Jeg beder Dem fremdeles stille sig for Dje, hvilken Betydning det har for alle de Mænd, navnlig for alle de Købmænd, der skulle forhandle angaaende Søfartsforhold, at Reglerne ere de samme over hele Norden og ikke forskellige. Hvad er det ikke for en Fordring, der stilles til en Skipper, som skal fare Verden rundt, at han saa at sige skal kende alle Landes Love? Er det ikke noget, der naturlig maa tilstræbes, saa vidt muligt at saa overensstemmende Retsregler særlig paa dette Omraade. Jeg tror, at enhver maa billige de tre Regeringers Tanke, da det i sin Tid blev foreskrevet Kommissionerne at arbejde hen til at tilvejebringe saa vidt muligt overensstemmende Sølove. Kommissionerne have som sagt været vel tilfredse med, at dette Djemed blev naaet. Jeg kan føje til, at da man tiltraadte Hvervet, ansaa man det for at være en meget vanskelig Opgave, der var stillet Kommissionerne. Desto større var Tilfredsstillelsen, da dette Djemed ikke desto mindre blev naaet. Men, som jeg tillod mig i forrige Møde at bemærke, selvfølgelig kan denne Overensstemmelse mellem delegerede fra de tre Lande ikke være bleven naaet paa saa at sige alle Punkter undtagen derved, at man har noget maattet lempe sine egne individuelle Ansættelser. Det er jo endelig ikke noget nyt. Vi leve jo, som vi alle vide, i en ston Forhandlingernes Era, og vi vide jo alle, at naar der skal komme noget ud af Forhandlingerne mellem os selv indbyrdes eller med det andet Ting og med Regeringen, bliver det nødvendigt, at ikke hver enkelt fastholder sine individuelle Ansættelser, men at man søger at komme overens med hverandre. Kommissionernes Medlemmer have anset sig forpligtede til at søge Overenskomst med Opgivelse af individuelle Meninger paa de enkelte Punkter, og hvorfor? Ikke blot, fordi det var paalagt dem i de Mandater, de havde faaet af deres Regeringer, men ogsaa fordi man fuldt saa vel som Regeringerne erkendte, at for en væsentlig Del vilde Betydningen af Sølovsarbejdet afhænge deraf, at man kunde saa en fælles Sølovning for de tre nordiske Lande. Men nu mener jeg rigtignok, at naar Regeringerne, naar Kommissionerne og disses enkelte